

**R. P. Ferdinandi De Castro Palao, Legionensis Soc. Iesv,
Sacrae Theologiae Professoris, Et sanctae Inquisitionis
Qualificatoris & Consultoris; Operis Moralis, De Virtutibus,
Et Vitiis Contrariis, In ...**

De Sacramentis. In qua Tractatibus decem de Sacramentis in genere, tum
speciatim, videlicet de Baptismo, Confirmatione, Eucharistia spectata ut
Sacramento, & ut sacrificio: de Pœnitentia, de Suffragiis, Indulgentiis, &
Iubilo, de Bulla Cruciat, de Extrema-unctione, & demum de Ordinis
Sacramento ...

**Castro Palao, Fernando de
Lugduni, 1669**

Qualiter Indulgentiæ defunctis applicari possint. 10

[urn:nbn:de:hbz:466:1-76649](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-76649)

curius obtineretur: sed ea expostulat, quatenus necessaria sunt, ut thesaurus Ecclesiae applicari possit, ad quem effectum solum requiritur peccati mortalis remissio, quae tum per contritionem perfectam, tum per imperfectam cum confessione fieri potest.

23. Quod si aliquando Pontifex expressè confessionem expostulet, uti expostularet, si diceret: Intra tot dies debeant à suis peccatis abolutionem sacramentalem obtinere, non est dubium, confessionem actualem necessariam esse. Solum est dubium, si eam praeiussit, & postmodum ante impletum tempus obtinenda indulgentia in aliud mortale incidisti, an debeas iterum confiteri. Negat Nuziez in addit. ad 3. p. c. 27. art. 3. dub. 4. Bon. disp. 6. q. 1. p. 5. n. 9. ed. quod Pontifex non plures confessiones, sed vnicam expostulat, cui petitioni confessione facta perfecte satisfecisse videtur.

24. Sed oppositum, tanquam securius, consulendum est, ut ipsemet Bonac. consulis, quinimò existimo probabilius: quia Pontifex expostulans expressè confessionem, praesumitur eo sine expostulare, ut securius, & certius consecutus Indulgentiam, peccata, quae illius consecutionem impedire possint, remoueat: hæc ratio urget, casu, quo te nouo peccato mortali grauatam sentias, ut manifestum est. Ergo.

25. Quinimò addit Suar. disp. 52. sect. 3. num. 7. in fine, si facta confessione ante tempus, quo indulgentia applicanda est, recorderis alicuius peccati in priori confessione oblitus, te obligatum esse illud fateri, aliàs indulgentiam non obtinebis: quia expostulatur confessio omnium peccatorum ante indulgentiam commissorum quatenus humano, & morali modo fieri potest. Sed oppositum verius censeo, eò quod peccatum oblitum in confessione legitime facta remissum sit virtute gratiae per sacramentum communicatæ ac proinde securitatem indulgentiæ nullatenus impedire potest: confessio autem expostulatur omnium peccatorum, quae fuerint ante indulgentiam commissa, quæque virtute sacramenti, saltem virtualiter, remissa non fuerint: secus de remissis directè, vel indirectè.

26. Sed, quid, si Pontifex, nulla mentione facta confessionis, Communionem expostulet, censeturne confessionem expostulare ab eo, qui peccati mortalis conscius est? Non dedit, qui id affirmet, & satis probabiliter: quia peccato mortali grauat, si Eucharistiam sumere debet, iure diuino obligatur confessionem præmittere: ergo Pontifex postulans Eucharistiæ sumpcionem, tacitè expostulat, quæ ad ipsam ritè factam necessariò requiruntur: quippe Pontifex sumpcionem dignam, non indignam exigit. Contrarium defendit Suar. disp. 52. sect. 3. n. 6. quem sequitur Laym. lib. 5. sum. tract. 7. cap. 6. q. 5. concl. 1. ea ratione moti: quia priuilegio Pontificis non est addendum onus, quod expressum non sit. At Pontifex ad consecutionem indulgentiæ non expressit confessionem; sed illius obligationem pro Eucharistiâ suscipienda, iuri diuino remittit: ergo ex petitione Eucharistiæ non inferitur confessionem postulari.

27. Nihilominus media via tenenda est, & affirmandum, confessionem pro consequenda indulgentia expostulatam non esse per se: siquidem illius nulla fuit facta mentio, bene tamen, quatenus ad dignam Eucharistiæ sumpcionem fuerit necessaria, ob rationem superius factam. Ex quo fit, si omissa confessione, quam præstare poterat, Eucharistiam sumas, indulgentiam non obtinebis, non directè, & formaliter, quia omisit confessionem: sed quia omisit Eucharistiæ sumpcionem ritè factam, quæ expostulata fuit. Contra vero, si impotens fuisti ad præmittendam confessionem, cum eo casu ritè Eucharistiam sumas, confessione non præmissa indulgentiam consequeris.

PUNCTVM X.

Qualiter Indulgentiæ defunctis applicari possunt.

1. Defunctis indulgentia applicatur.
2. Hæc applicatio fit, non per modum abolutionis, sed suffragij: & in quo hæc differentia sita sit.
3. Negant plures, hanc applicationem esse infallibilem.
4. Verius est, infallibiliter effectum habere.
5. Soluitur oppositum fundamentum.
6. Solis existentibus in Purgatorio Indulgentia conceduntur.
7. Verius videtur, solis defunctis baptizatis indulgentias concedi posse.
8. Ad hanc indulgentiam pro defunctis applicandam requiritur in concedente potestas, quæ solum est in Pontifice, in aliis ex eius delegatione.
9. Obtinens indulgentiam pro defuncto debet exequi opus, in reptione saltem virtuali, obtinendi indulgentiam.

10. Non est necessarium, quod in gratia existat, etsi consilium sit.

11. Ex parte defuncti aliqui plures conditiones requirunt: sed reiciuntur.

1. **C**ertum est apud omnes Orthodoxos, defunctis in Purgatorio existentibus indulgentias applicari posse. Constat, tum ex Ecclesiae praxi, aduersus quam disputare insolentissima infantia est, inquit August. epist. 118. ad Lasuarium tum ex consensu communi Summorum Pontificum, aliorumque definitio præcipue ex Leone X. epist. ad Caiet. contra Luther. & ex Sixto IV. Innocent. VIII. Pio II. Calixto, Paschasio, & aliis relatis à Gabriel. in addit. ad lect. 57. in canon. Si enim quilibet particularis potest suas satisfactions defunctis applicare cur non poterit Pontifex Christi, & Sanctorum satisfactions, præcipue cum ipsi voluntatem habeant, ut non solum viuus, sed & defunctus sua opera proficiat?

2. Hanc applicationem communiter Doctores censent fieri, non per modum abolutionis, sed per modum suffragij, cuius differentia in eo sita est, teste Suarez disp. 53. sect. 2. numer. 4. & sect. 3. numer. 15. Valen. quæst. 20. pun. ult. Laym. lib. 5. sum. tract. 7. c. 7. in prin. Coninch. disp. 12. dub. 10. & aliis quod indulgentiam concedens per modum abolutionis, tanquam Iudex, & Superior illius, qui absolouendus est, procedit, quemque à pœna debita pro peccatis absoluit, oblata Deo ex satisfactionibus Christi, & Sanctorum sufficiente satisfactione. At concedens indulgentiam per modum suffragij, nullam in personam absolouendam iurisdictionem exercet: quia non absoluit à pœna; sed Deo satisfactionem sufficientem offert, ut ipse eam acceptans pœnam debitam remittat.

Cum autem Pontifex tibi concedit, ut possis, defuncto per modum suffragij indulgentiam applicare, ne intelligas, tibi forte formine, vel laico, concessam esse facultatem distribuendi thesaurum Ecclesiae, & maxime in defunctorum fauorem, quod semper est Pontifici reseruatam; neque etiam intelligas, indulgentiam tibi concessam posse defuncto communicare: nam si tibi concessa est, pœnam tuorum peccatorum remittit: non igitur est locus applicationi. Sed intelligere debes, tibi remitti potestatem designandi defunctum: quia designatione facta Pontifex immediatè, & directè indulgentiam applicat: & quia hæc applicatio tuam designationem subsequitur, ideo dicitur potestatem habere applicandi, indulgentiam defunctis, sicuti colligitur ex his, quæ tradit Suarez disp. 53. sect. 3. à numer. 10. Coninch. disp. 12. dub. 10. Valen. p. ult.

3. Sed, an hæc applicatio defunctis facta infallibiliter effectum habeat, sicuti haberet, si viuens ritè dispositis applicaretur: non conueniunt Doctores. Nam Richard. in 4. dist. 20. art. 3. quæst. 3. Duran. q. 4. num. 12. Caiet. tract. 16. de indulgent. qu. 5. & 6. Cordub. qu. 13. & 15. opin. 4. Canuslib. 12. de locis. c. 13. ad 9. 8. Errant. Petr. Sotus lect. 5. de indulgent. Henric. lib. 7. cap. 7. num. 4. Layman. lib. 5. sum. tract. 7. cap. 7. n. 2. Bonac. disp. 6. quæst. 1. punct. 6. circa finem, asserunt, indulgentiam defunctis applicatam non habere infallibilem effectum, sed solum per modum cuiusdam impetrationis ex libera Dei acceptance, eò quod Iupremus Iudex non teneatur commutatione pœnæ sibi debite acceptare, nisi ad id sua se promissione obligauerit: at Deus non videtur obligatus ad acceptandam satisfactionem ex Christi, & Sanctorum meritis pro defunctis oblatam: quia Christus Dominus solum promittit soluendum in cælis, quod Pontifex soluerit super terram; non verò quod Pontifex soluerit sub terra, ubi animæ detinentur, & pœnas luunt. Confirmant suam sententiam ex vsu fidelium, qui postquam indulgentiam plenariam alicui defuncto applicauerunt, medio, inquam, Sacrificio, vel alio pio opere, iterum reperunt eandem indulgentiam, quod superfluum esset, si infallibiliter haberet effectum. Sentiant ergo fideles solum habere effectum ex libera Dei acceptance.

4. Cæterum multò verius est stante legitima causa concessionis, æquè defunctis, ac viuus Indulgentiam infallibiliter applicari quæ est sententia D. Thom. in 4. dist. 45. quæst. 2. art. 3. q. 2. Soti dist. 21. quæst. 2. art. 1. & dist. 45. quæst. 2. art. 3. Nauar. notab. 2. 2. numer. 18. Suarez disp. 53. sect. 3. numer. 3. Valen. t. 4. disp. 7. quæst. 20. pun. ult. in medio. Coninch. disp. 12. dub. 10. concl. 3. Benzoni. lib. 2. c. 52. Et colligitur ex illa epist. Leonis X. ad Caietan. ubi de distributione thesauri, & indulgentiarum concessione viuus, ac defunctis facta loquens, omnibus nulla distinctione facta affirmat prodesse; viuus per modum abolutionis; defunctis per modum suffragij, & vtraque distributionem ex apostolica autoritate provenire. At viuus prodest Indulgentia infallibiliter ex potestate à Christo accepta. Ergo etiam prodesse debet defunctis, cum ex eadem potestate applicatio proveniat. Et confirmo Pontifex à Christo potestatem accipit eius thesaurum dispensandi, & applicandi, non solum viuus, sed etiam defunctis causa legitima intercedente: ergo facta defunctis applicatione effectum obtinet.

obtinere, aliis inutilis esset hac potestas, neque differret ab ea, quam quilibet homo habet applicandi thesaurum Christi pro animabus Purgatorij: siquidem per vtramque potestatem offertur Deo satisfactio sufficiens; exorando illum, vt acceptam, & ratam habeat, illiusque intuitu penas defunctis remittat. Deinde Petro, cuiusque successoribus promissa fuerunt claves, quibus regnum caelorum non solum viuus, sed & defunctis aperitur indulgentiarum concessione. At, si indulgentia applicata defunctis infallibilem effectum non habent, clavis defectuosa est, & inutilis, vt pote quae nequit caelorum regnum defunctis aperire.

5. Ratio vero in contrarium ex probatione nostrae sententiae soluta est: negamus namque Petro, cuiusque successoribus non esse à Christo promissum, quod Deus Pater acceptaret satisfactionem oblatam ex thesauro Ecclesiae in compensationem poenae à defunctis debita: fuit enim hoc promissum, cum Petro dictum est: *Tibi dabo claves regni caelorum. Quodcumque ligaueris super terram, erit ligatum & in caelis: & quodcumque solueris super terram, erit solutum & in caelis.* Nam, vt rectè inquit Valen. tom. 4. disp. 7. quæst. 20. pun. 5. in med. verbum, *super terram*, referri non debet ad personas soluendas; quasi solum existerent super terram solum possint; sed referendum est ad solutionis actum: quasi diceret: Quodcumque solutionem in terris praestiteris, siue viuentium, siue defunctorum, rata erit in caelis. Sicut enim, *in caelis*, non refertur ad aliquam personam in caelis soluendam; sed ad solutionis actum: sic dicendum est de verbo, *super terram*. Et forte ob hanc causam non dixit Christus: Quodcumque absolueris super terram, sed, *Quodcumque solueris*, vt ex verbo, *solueris*, quod commune est solutioni iuridicae, & authoritati: & solutioni auxiliatiuae, indicaretur, potestatem concedi soluendi viuos per modum absolutionis, & defunctos per modum auxilij, & suffragij. Ad confirmationem nego, inutile esse iterum, aequè iterum eandem indulgentiam pro defunctis lucrari: quia nunquam est certum, de facto integrè obtentam esse tum ob defectum in causa, qui forte adest; tum ob defectum operis iniuncti, & dispositionis requisitae in eo, qui opus iniunctum exequitur, tum ex defectu acceptationis in animabus Purgatorij, si necessaria est.

6. Dixi in principio, hanc indulgentiam concedi animabus in Purgatorio existentibus: nam existentibus in caelo, seu beatae, indulgentia non indiget; quippe nullum debitum habent: existentibus vero in Inferno, seu damnatae, incapaces sunt cuiuslibet liberalis remissionis, tum ob carentiam gratiae, tum ob peccatum mortale, in quo perierunt. Deinde in Limbo existentibus, quales sunt decedentes cum solo originali, incapaces indulgentiae sunt: tum ob defectum gratiae, tum, quia debitum personale non habent per indulgentiam remittendum. Quod si aliquo veniali affectu sint, adhuc incapaces sunt Indulgentiae suscipiendae ob gratiae defectum: & quia nunquam poena peccato debita remittitur, quin prius culpa remissa sit. Restat ergo, vt solum animabus Purgatorij Indulgentiae concedi possint.

7. Sed an omnibus in Purgatorio existentibus, difficultate non caret: quod indulgentiarum concessio defunctis facta non sit actus iurisdictionis in defunctos, sed solum in Christi thesaurum dispensandum. Potest ergo Pontifex quibusvis defunctis satisfactione indigentibus applicare, aut vnde constat illius potestatem ad solos defunctos characterè baptismali Insuper restringi? Quapropter Nauar. de Indulgent. notab. 11. in fine Henric. lib. 7. cap. 18. n. 3. Benzou. lib. 7. de Inbil. cap. 15. dub. 28. assert. 6. existimant, omnibus defunctis in Purgatorio existentibus, siue fuerint baptizati, siue non, posse Pontificem indulgentias applicare.

Ceterum, etsi resolutio huius difficultatis incerta sit, verosimilius censo, solum defunctis baptizatis indulgentiam concedi posse, eò quod thesaurus satisfactorum Christi, & Sanctorum relictus est Petro dispensandus in commodum fidelium, vt pote bonum Ecclesiae: ergo qui nunquam Ecclesiae portas intrarunt, illius participes esse non debent. Neque veri simile est, Pontificem eos defunctos à poena soluere, quos viuos absolueri non poterat. Praeterea Communiter Doctores docent, vt vidimus tract. de Sacrificio Missae, Missae Sacrificium ex opere operato non habere effectum, nisi in his, qui Baptismi characterè fuerint insigniti: ergo neque indulgentiam illum habere debet, quippe ex opere operato suum effectum producit. Atque ita docent Suar. disp. 53. sect. ult. num. 8. Coninch. disp. 12. dub. 10. concl. 5. Laym. lib. 5. sum. tract. 7. c. 6. n. 1. Bonac. disp. 6. quæst. 1. p. 5. n. 2. vbi catechumenis viuus negat indulgentias applicari posse, etiam per modum suffragij: & licet promissam sententiam suam circa defunctos exprimere, illius oblitus fuit pun. 6.

8. Superest dicendum de conditionibus requisitis, vt praedicta applicatio indulgentiarum pro defunctis effectum habeat. Et in primis ex parte concedentis manifestum est, requiri potestatem, quae solum in Pontifice residet, in aliis vero Praelatis ex illius tantum delegatione, quae raro fieri solet. Praeterea adesse debet causa legitima, & proportionata concessioni:

quia thesaurus Ecclesiae non applicat Pontifex animabus Purgatorij, vt Dominus, sed vt dispensator, qui vt sit fidelis, & prudens, concessionem proportionare debet causae. Denique est necessarium, vt in forma concessionis defuncti expriman- tur, alias non censebitur indulgentia pro defunctis concessa valere enim tantum quantum sonat, & illis solis, pro quibus Pontifex suam intentionem declarati, quam tamen non censetur declarare ex eo solum, quod omnibus fidelibus indulgentiam concesserit. Sub nomine enim fidelium absolute pro- lato viui tantum intelliguntur. Quapropter si ad defunctos extendere indulgentiam velit, illos debet necessariò exprime- re, vt ex communi sententia docet Suar. disp. 53. sect. in fine. n. 7. Bonac. disp. 6. q. 1. p. 6. n. 7.

9. Ex parte vero lucentis indulgentiam, certum est requiri, vt opus iniunctum exequatur: quia sub ea conditione indulgentia conceditur: debet tamen illud exequi intentione saltem virtuali, vt indulgentia applicetur defuncto. Tum quia in illius fauorem fit. Tum quia est quaedam defuncto donatio, & ad illius indulgentiae consecutionem requisita designatio. Applicare autem illud opus defuncto, quatenus ab opere satisfactorium est, regulariter non requiritur: quia indulgentia non conceditur in virtute satisfactionum operis iniuncti, sed in virtute satisfactionum Christi, & Sanctorum, ad quorum applicationem opus iniunctum, vt quid pium, & in cultum Dei cedens exigitur. Ab hac doctrina excipit rectè Suarez disp. 53. sect. 4. n. 3. Sacrificium Missae, eò quod effectum habeat ex opere operato: hoc autem, cum requisitum est pro concessione indulgentiae faciendae defuncto, ipsi defuncto applicari debet, sed non semper, sed quando in concessione dicitur: *Qui pro defuncto Missam dixerit, aut obtulerit eius animam à Purgatorio*. Secus verò, si non additum fuerit illud verbum, *pro defuncto*.

10. Insuper requirunt aliqui Doctores, obtinentem indulgentiam pro defunctis, debere esse in statu gratiae tempore, quo perficitur opus, & indulgentia defuncto communicatur. Sic Emmen. Sa verbo, *indulgentia*. num. 2. Excipit tamen, nisi opus fuerit nomine Ecclesiae factum, vt Missae sacrificium. Sed immeritò hanc expostulat conditionem: gratia namque vt in superioribus dictum est, non requiritur, vt principium operis iniuncti: quia esto, nec satisfactorium fit, nec meritum, aptum esse potest ad indulgentiae consecutionem, sed requiritur, vt obicem tollat, & subiectum disponat indulgentiae suscipiendae: at viuus, qui indulgentiam pro defuncto obtinet, exequendo opus iniunctum, indulgentiam non suscipit, sed conditionem pro consecutione indulgentiae exequitur: ergo status gratiae non est in illo necessariò requisitus. Atque ita docet Gabr. in addit. ad lect. 57. in canon. Suar. disp. 53. sect. 4. n. 6. Coninch. disp. 12. dub. 6. & 11. Laym. lib. 5. sum. 17. 7. cap. 6. num. 1. Rodrig. t. 2. qq. regular. qu. 96. art. 4. Tolet. lib. 6. cap. 26. & pluribus aliis relatis Bonac. disp. 6. quæst. 1. p. 6. num. 11.

11. Ex parte defuncti aliqui plures condiciones inutiliter requirunt: quippe sola gratia ipsi inharens, & ab eis incapabilis sufficit: ea enim reddunt apti, vt Deus satisfactionem in eorum fauorem oblatam acceptet, & poenam quam sibi debent remittat. Primò igitur Henric. quolib. 11. quæst. 26. Caiet. tract. 16. de indulgent. quæst. 5. vers. Quoad tertium. Nau. de indulgent. notab. 22. num. 42. existimant, defunctum, qui in hac vita existens negligens fuit pro defunctis orare, & indulgentias lucrari, & pro suis peccatis satisfacere, indignum esse, cui indulgentiae applicentur. Cui sententiae non leuiter fauet August. relatus in cap. non astimemus. 13. qu. 2. ibi: *Quamuis non pro quibus sunt, omnibus proficit, sed his tantum, quibus diuiniuium comparatur, vt proficit.* Et Gregor. lib. 4. Dial. 39. dicens: *Hoc tamen sciendum est, quia illis saltem de minimis nihil purgationis obtinebit, nisi bonis hoc actibus in hac aduice vita fuerint, vt illic obtineat, promeratur.* At certe, qui sic negligens fuit in obtinendis indulgentiis, satisfactione pro peccatis exhibenda, & ratione pro defunctis fundenda, nec comparauit, nec promeritus fuit, vt orationes si delium & indulgentia illi proficit. Ergo. Nihilominus alij Doctores, Henric. lib. 7. c. 8. n. 3. Suar. disp. 53. sect. 4. n. 9. Valen. disp. 7. q. 20. punct. 5. in fine. Coninch. disp. 12. dub. 11. Laym. tract. 7. cap. 7. n. 4. in fine. praedictam conditionem omnino reiciunt: & merito, quippe ad indulgentiae applicationem solum requiritur ex parte eius, cui est applicanda, ne ponat obicem: quia est quaedam liberalis donatio, & poenarum remissio. At eo ipso quo caret peccato, non ponit obicem. Ergo negligentia praecedens obitare non potest, quandoquidem peccatum mortale non constituit. Quod si de facto mortale fuit, per penitentiam deletum est. Neque contrarium docuerunt August. & Gregor. sed affirmant non prodesse orationes, & sacrificia eis, qui in vita consequendo gratiam non comparauerunt, vt proficit: de hac verò negligentia in satisfaciendo nec verbum locuti sunt.

Praeterea alij expostulant, vt animae defunctorum, quibus indulgentiae applicentur, eas acceptent: quia est quaedam donatio in eorum fauorem facta. Sed haec sententia, si de expressa acceptatione loquatur, falsa est: redderet enim indulgentiam

gentias defunctorum omnino incertas, cum incertum sit, an defuncti orationes viuorum, & indulgentiarum applicationes agnoscant. Si verò de acceptatione generali, & habituali loquatur, sustineri potest: quia omnes defuncti in Purgatorio existentes hanc habent voluntatem, vt sibi applicentur, quae necessaria fuerint, vt à tam graui poena liberentur. Aliàs nec suffragia viuorum illis prodesse possent. Adde neque hæc generalis voluntas in rigore requiritur: quia satisfactio Christi, quae per indulgentiam applicatur, non ipsi defunctis offertur, vt ipsi teneantur acceptare, sed offertur Deo, qui eam acceptans poenam alioquin defunctis sustinendam remittit: ad quam remissionem opus non est, quod ipsi defuncti concurrant.

PUNCTVM XI.

De cessatione Indulgentiae.

1. Indulgentia pro limitato tempore concessa, illo finito, cessat.
2. Per reuocationem cessare potest, & qualiter faciendâ sit, vt habeat effectum.
3. Qualiter destructo loco indulgentia localis cesset.
4. Præter predictos modos, nullus alius est, quo propriè indulgentia cesset.

QUAE diximus tractat. 3. de legibus, disput. 4. à punct. 14. de cessatione priuilegij huic instituto deseruice possunt, cum indulgentia quoddam priuilegium sit à principe concessum.

Triplèci tantum modo inuenio indulgentiam cessare posse. Primò, si temporalis sit, seu pro limitato tempore concessa; nam eo finito indulgentia cessat: quia extendi non potest ultra intentionem concedentis. Et idem est, si sub aliqua conditione esset indulgentia concessa, & illa conditio cessaret, arg. text. in cap. *Chim Capella. de priuileg. cap. Super literas. de rescript. &* tradit Cordub. q. 36. de indulg. propos. 4. Nauar. notab. 31. n. 25. Suar. disp. 57. sect. 2. n. 2. Coninch. disp. 12. dub. vlt. in hac parte est aliqua difficultas.

2. Secundò cessare potest per reuocationem factam ab eo qui concessit, vel illius successore, vel superiore: quia indulgentia, sicut pendet in fieri à voluntate concedentis, ita in conseruari, colligiturque manifestè tum ex Extrauag. *Quemadmodum de penitent. & remiss. & Clem. Dudum. §. Nos autem. de sepultur.* tum ex vsu frequenti Ecclesie passim indulgentias reuocant. Neque ad hanc reuocationem, vt valida sit, requiritur specialis causa: vt verò licet fiat, præter honestatem finis, qui in omni actione intervenire debet, regulariter aliqua causa adesse debet, quæ specialem Dei cultum, vel Ecclesie bonum, vel maiorem fidelium fructum respiciat, aliàs Pastor Ecclesie non videbitur satis prudenter se gerere, & iuxta sui muneris obligationem, & secundum quod exigit natura beneficij à se facti, quod decet esse mansurum, reg. decet. de regul. iuris, in 6. leuitatitque, & inconstantia argui poterit. Reuocatio autem non habet effectum quousque in notitiam illorum perueniat, in quorum fauorem indulgentia concessa est: quia sic præsumitur esse reuocantis voluntas, ne requisita opera ad indulgentiam præstent, & illius fructu fraudentur, vt docet Syluest. verbo *indulgentia. n. 17. Sâ num. 9. Suar. disp. 57. sect. 2. num. 8. & 6. Bonac. alios refertens disp. 6. quest. 1. p. vlt. n. 8.*

3. Tertid, cessat indulgentia per destructionem loci, in cuius fauorem concessa hominibus est: quia nequeunt eam lucrari, nisi eo in loco, estque loco accessoria. Si verò in eodem loco iterum reedificetur, maxime si post destructionem non longum tempus instantiationis intercessit, eadem indulgentia reuertitur, quæ tempore destructionis suspensa erat: quia eadem Ecclesia moraliter censetur, quando sub spe reedificationis destructa fuit, vt docet ex communi sententia Bonac. disput. 6. quest. 1. p. vlt. num. 4. Suar. disput. 52. sect. 1. num. 8. & 9. Excipit tamen, nisi in poenam delinquentium Ecclesia destruarur: quia eo casu non suspenduntur priuilegia, sed omnino pereunt, nouaque concessione indigent, vt dixit Innocent. in c. 2. de noni operis nunciat. quem refert Glof. in reg. priuilegium de reg. iuris, in 6. & tradit Laym. l. 3. sum. tr. 7. c. 1. n. 5. At si Ecclesia siue auctoritate Superioris, siue de facto destructa in alium locum, sub eodem titulo, & Parrono transferatur edificanda, communis sententia docet, teste Innocent. & Laym. supra, & Ludouic. Bonon. tract. de indulg. n. 79. omnia Priuilegia, atque adeò indulgentias transferri. Quod verissimum credo, quando non ratione finis & loci, sed ratione oppidi, religionis, vel Parroni tali Ecclesie priuilegia concessa sint, vt bene notauit Suar. dicta disp. 52. de indulgent. sect. 1. num. 9. & lib. 8. de legib. c. 5. in fine.

4. Præter hos modos nullus alius est, quo indulgentia concessio propriè cesset, vt bene expendit Suar. disp. 52. sect. 2. Vnde indulgentia absolute concessa non perit mox concedentis:

quia est gratia, ex textu in cap. *Super gratia. de officio delegat. in 6.* Et quia est beneficium Principis, quod decet esse manifestum teste Bonifac. in cap. *Decet. 15. de reg. iuris. in 6.* vbi Gloss. verb. 2. *Decet. & c. fin. de officio delegat. in 6. verbo. Spirare. &* tradit Nauar. notab. 31. n. 25. c. *Placuit. de penit. dist. 6. n. 161. Cordub. lib. 5. de indulgent. quest. 36. propos. 1. Suar. dicta sect. 2. n. 2.* Et hæc locum habent non solum in indulgentiis concessis à Pontifice; sed etiam ab Episcopo, vel Archiepiscopo, quoniam à Legato, eius officio finito, argum. cap. *vlt. de officio Legati. &* tradit ibi Glossa. Horum enim potestas in indulgentiis concedendis non est quoad durationem, sed solum quoad quantitatem à iure restricta: & tradit Nauar. dicto cap. *Placuit. num. 164. Suarez sect. 2. num. 4. Gonzales ad reg. 8. Cancel. Gloss. 12. num. 38.*

Neque etiam cessat Indulgentia, ex eo, quod eidem loco similis concessa fuerit, nulla in impetratione mentione prioria facta: quia ob hunc defectum posterior concessio nullius est valoris, iuxta reg. 57. *Cancelarias.* At prior concessio salua perseverat, vt bene Suar. n. 12.

Neque item cessare potest renunciatione: quia nemo renunciare potest, quod suum non est: Indulgentia enim, antequam de facto obtineatur, non est lucrantis, sed concedentis, à cuius voluntate pendet; ideoque poterit quilibet renunciare eius consecutionem, non tamen potestatem laerandi.

Denique neque ex cessatione causæ cessat indulgentia, si causa à principio proportionata fuit concessioni: quia indulgentiæ duratio non pendet ex duratione causæ; sed propter causam temporalem indulgentia perpetua concedi potest, sicut indulgentia vnius anni conceditur ob dedicationem Ecclesie, quæ vno die finitur: quæ omnia latè pertractata sunt dicto loco de priuilegio.

PUNCTVM XII.

De Iubileo Romano, Compostellano, & extraordinario.

§. II.

De natura, & origine Iubilei: & explicatur Romanus Iubileus.

1. Expenditur nomen Iubilei.
2. Iubilei usus est antiquissimus.
3. Quæ sit differentia Iubilei ab indulgentia.
4. Qualiter Romanus Iubileus concessus sit.
5. Quæ contineantur in predicto Iubileo.
6. Quod sit opus iniunctum ad huius Iubilei consecutionem.
7. Indulgentia plenaria suspenduntur virtute huius Iubilei.
8. Non suspenduntur indulgentia plenaria, & Iubileus Compostellanus.
9. Item omnes facultates, quæ ratione querendæ indulgentiæ conceduntur.
10. Indulgentiæ, & facultates Bullæ Cruciatæ non suspenduntur, esto, aliqui oppositum sentiant.
11. Neque suspenduntur facultates absoluenti, & dispensandi Religiosis concessæ.
12. Aliqui censent, sic suspendi predictas Indulgentias, & facultates, vt indigeant noua concessione.
13. Verius est, solo durante anno Iubilei suspendi, & absque noua concessione vim obtinere eo anno transacto.
14. Fit satis rationi opposita.

Iubileus, vel, vt aliis placet, Iobeleus, significauit Hebræis annum quinquagesimum remissionis, iuxta text. *Numer. vlt. & Leuit. 25. & 27.* illo enim anno donabantur serui libertati, relaxabantur delicta, prædia diuendita ad antiquos possessores reuertebantur, exules in patriam, & pristinam libertatem redibant, vt habetur *Leuit. 25.* Hinc ergo hæc vox Iobelei translata est ad tempus gratiæ significandum, vt constat ex *Haic cap. 61. n. 2. iuncto Luca 4. n. 18.* Deinde desinata est ad significandam remissionem, tam primùm anno centesimo postmodum quinquagesimo: tandem vigesimoquinto concessa est visitantibus Romæ Limina Apostolorum Petri, & Pauli: & ex hac significatione omnibus aliis plenariis remissionibus Iubilei vox applicatur.

2. Vtus Iubilei ita est antiquus, vt initium illius non agnoscat: quapropter non improbabili Henric. lib. de Indulgent. cap. 15. num. 6. Nauar. notab. 26. n. 1. existimant à tempore Apostolorum Petri, & Pauli incepisse. Qui autem fuerit Pontifex primus, qui authenticè, & scriptis concessit Iubileum, incertum est. Bonifac. namque VIII. qui floruit anno 1294. Iubileum centesimum renouauit, vt colligitur satis ex Extrauag. *Antiquorum de penit. & remissionib. vt tradit Nauar. notab. 7. n. 4. Caiet. tract. 15. cap. 1. pluribus relatis Henric. lib. 7.*